

Hof van beroep Gent, arrest van 24 november 2016

Relatie van samenleven – Bevoegdheid – Toepasselijk recht – Schijnwettelijke samenwoning – Algerijnse en Nederlandse onderdanen – Registratie in België – Weigering ambtenaar burgerlijke stand – Artikel 59 WIPR – Gemeenschappelijke gewone verblijfplaats in België – Artikel 42 WIPR – Verhaal bij de rechter – Artikel 58 WIPR – Artikel 60 WIPR – Recht eerste registratie – Artikel 1476bis BW – Grondvoorwaarden – Tijdsige weigeringsbeslissing

Relation de vie commune – Compétence – Droit applicable – Cohabitation légale frauduleuse – Ressortissant néerlandais et algérien – Enregistrement en Belgique – Refus par l’officier d’état civil – Article 59 CODIP – Résidence habituelle commune en Belgique – Article 42 CODIP – Recours devant le tribunal – Article 58 CODIP – Article 60 CODIP – Droit de l’Etat du premier enregistrement – Article 1476bis C. civ. – Conditions de validité substantielle – Décision de refus en temps utile

In de zaak van

1. T. D.

2. V. L.

samenwonende te 8380 Brugge/Zeebrugge, [...]

appellanten

voor wie optreedt mr. Cooleman Suzy, advocaat met kantoor te 8000 Brugge, Langestraat 131

tegen

De ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Brugge

met zetel te 8000 Brugge, Burg 11 (stadhuis)

geïntimeerde

voor wie optreedt mr. Castermans Yves, advocaat met kantoor te 8000 Brugge, Houtkaai 15 bus 2

wijst het hof het volgende arrest.

I. Beroepen vonnis

Bij niet-voorlopig uitvoerbaar vonnis van 18 maart 2015 in de zaak met AR nummer 2014/1664/A wijst de 7de familiekamer van de rechtbank te West-Vlaanderen, afdeling Brugge, zetelend zoals in kort geding, het verhaal van D. T. (hierna: T.) en L. V. (hierna: V.) tegen de weigeringsbeslissing van 8 mei 2014 van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Brugge (hierna: de ambtenaar) om hun verklaring van wettelijke samenwoning te registreren, af als ontvankelijk doch ongegrond.

T. en V. worden daarbij veroordeeld tot de niet nader begrote gedingkosten.

II. Hoger beroep

1. Bij verzoekschrift neergelegd ter griffie van het hof op 13 april 2015 stellen T. en V. hoger beroep in tegen voormeld vonnis.

Met hun hoger beroep beogen T. en V., met hervorming van het beroepen vonnis, de inwilliging van hun verhaal tegen de weigeringsbeslissing van 8 mei 2014 van de ambtenaar. T. en V. willen deze weigeringsbeslissing ongegrond doen verklaren, zodat ze zonder rechtsgevolg blijft. T. en V. willen zodoende de ambtenaar doen bevelen om de voorgenomen wettelijke samenwoning op te nemen in het bevolkingsregister.

T. en V. willen tot slot de ambtenaar doen veroordelen tot de nader begrote gedingkosten van beide aanleggen.

2. De ambtenaar neemt conclusie tot afwijzing van het hoger beroep als ongegrond en zodoende tot bevestiging van het beroepen vonnis, met verwijzing van T. en V. in de niet nader begrote gedingkosten in hoger beroep.

3. Het hof heeft de partijen in hun middelen en conclusies gehoord op de openbare terechtzitting van 17 november 2016, waarna het hof het debat heeft gesloten.

Het openbaar ministerie (in de persoon van substituut-procureur-generaal Carine Roosen) heeft mondeling advies gegeven (tot bevestiging van het beroepen vonnis), waarop de partijen mondeling hebben gerepliceerd (in de lijn met hun respectieve conclusies).

Het hof heeft de zaak dan in beraad genomen.

4. Het hof heeft het dossier van de rechtspleging en de overgelegde stukken ingezien.

Het hof aanziet de conclusie van T. en V. van 18 april 2016 en de conclusie van de ambtenaar van 15 december 2015 als alomvattende syntheseconclusies in de zin van artikel 748*bis* Ger.W., om ze aldus (met alle bijhorende stukken), met instemming van de partijen in het debat te houden.

III. Beoordeling

1. Het tijdig en regelmatig ingestelde hoger beroep is ontvankelijk (artt. 1051, 1056, *sub* 2° en 1057 Ger.W.).

Dienaangaande rijst overigens geen discussie.

2. Ten gronde rijst centraal de vraag of de door T. en V. beoogde wettelijke samenwoning, gelet op het geheel van de omstandigheden, al dan niet kennelijk enkel is gericht op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende (art. 1476*bis* BW), derwijze dat de ambtenaar met toepassing van artikel 1476*quater* BW de registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning moet weigeren.

3. T. en V. beogen een wettelijke samenwoning, waarvan de ambtenaar evenwel weigert melding te maken in het bevolkingsregister.

Met toepassing van artikel 1476*quater*, vijfde lid BW stellen T. en V. verhaal in.

Het verhaal is ingesteld bij dagvaarding van 10 juni 2014, dit is binnen een maand na de kennisgeving van de weigeringsbeslissing (bij aangetekende brief verzonden op 8 mei 2014) en derhalve tijdig.

4. T. heeft de Algerijnse nationaliteit en V. de Nederlandse nationaliteit.

Krachtens artikel 59, tweede lid WIPR kan de registratie van het sluiten van een relatie van samenleven in België alleen dan worden gedaan ingeval de partijen op het ogenblik van het sluiten een gemeenschappelijke gewone verblijfplaats hebben in België.

Gelet op deze administratieve bevoegdheid richtten T. en V. zich terecht tot de ambtenaar, die evenwel weigerde van hun verklaring tot wettelijke samenwoning melding te maken in het bevolkingsregister.

Krachtens artikel 59, eerste lid *juncto* 42 WIPR is de Belgische rechter internationaal bevoegd om van hun verhaal tegen deze weigeringsbeslissing kennis te nemen. Intern is de familierechtbank bevoegd (art. 572*bis*, sub 2° Ger.W.) en meer precies de familierechtbank te West-Vlaanderen, afdeling Brugge (art. 629*bis*, § 3 Ger.W.).

Artikel 58 WIPR definieert het concept 'relatie van samenleven' als een toestand van samenleven die registratie bij een openbare overheid vraagt en tussen de samenwonende personen geen band scheidt die evenwaardig is aan het huwelijk. De Belgische 'wettelijke samenwoning' beantwoordt aan dit concept/deze definitie (J.-Y. Carlier, "Art. 58 WIPR", in J. Erauw e.a. (eds.), *Het WIPR becommentarieerd*, Antwerpen, Intersentia, 2006, 316-317).

Gelet op de verschillende/vreemde nationaliteit van de partijen, rijst de vraag naar het toepasselijke recht. De wettelijke samenwoning behelst de staat van de personen, terwijl de wetgeving dienaangaande de openbare orde raakt.

Krachtens artikel 60 WIPR wordt de relatie van samenleven beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied zij voor het eerst is geregistreerd. Dit recht bepaalt inzonderheid de voorwaarden van de vaststelling van de relatie, de gevolgen van de relatie voor de goederen van de partijen, alsmede de oorzaken en de voorwaarden inzake de beëindiging van de relatie.

In casu speelt het Belgische recht.

5. Artikel 1476*bis* BW bepaalt dat er geen wettelijke samenwoning is (lees: dat er sprake is van een schijn-wettelijke samenwoning) wanneer, ondanks de geuite wil van beide partijen om wettelijk samen te wonen, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens een van beide partijen kennelijk enkel is gericht op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende.

6. Bij een schijn-wettelijke samenwoning in de zin van artikel 1476*bis* BW is enerzijds niet voldaan aan de volgens de Belgische wet vereiste grondvoorwaarden om wettelijk samen te wonen en is er anderzijds strijdigheid met de internationale openbare orde.

Bij de beoordeling of de beoogde wettelijke samenwoning een schijn-wettelijke samenwoning is, moet *a priori* worden uitgesloten dat de intentie van minstens een van beide partijen kennelijk enkel is gericht op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende. Blijkt deze intentie aan de zijde van minstens een van de kandidaat-wettelijke samenwoners, dan moet tot een schijn-wettelijke samenwoning worden besloten.

Wie het schijnkarakter van een beoogde wettelijke samenwoning inroept, moet duidelijke indicaties hebben dat de wettelijke samenwoning kennelijk enkel is gericht op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende. In de regel kan de beweerde simulatie slechts blijken uit een geheel van omstandigheden.

7. De ambtenaar van de burgerlijke stand heeft de bevoegdheid om preventief op te treden tegen schijn-wettelijke samenwoningen. Hij is verplicht de melding van de verklaring tot wettelijke samenwoning te weigeren wanneer hij van oordeel is dat het daadwerkelijk een schijn-wettelijke samenwoning betreft. Hij heeft die verplichting inzonderheid daar waar de kandidaat-wettelijke samenwoners (via de formaliteit van de wettelijke samenwoning) een stabiele/duurzame partnerrelatie voorhouden, wat relevant is voor een gebeurlijk recht op gezinshereniging (aan de zijde van een illegale vreemdeling) in de zin van artikel 40*bis* van de wet van 15 december 1980 'betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen' (Vreemdelingenwet).

Deze weliswaar niet-discretionaire doch gebonden beoordelingsbevoegdheid laat de ambtenaar van de burgerlijke stand een ruime beoordelingsmarge zodat een behoorlijk onderzoek naar de intenties van de kandidaat-wettelijke samenwoners zich opdringt. Daartoe kan hij bij de procureur des Konings een (niet-bindend) advies inwinnen doch hij is daartoe niet verplicht.

De ambtenaar van de burgerlijke stand kan zich (ook) onder meer baseren op (1) nagetrokken verklaringen van de kandidaat-wettelijke samenwoners zelf (bijvoorbeeld bij een visumaanvraag), van verwanten of nauw betrokkenen, (2) bepaalde geschriften en onderzoeken door politiediensten en (3) gedragingen van de kandidaat-wettelijke samenwoners (bijvoorbeeld bij de verklaring tot wettelijke samenwoning). Het horen van beide kandidaat-wettelijke samenwoners specifiek in het kader van dit onderzoek of met het oog op het advies van de procureur des Konings is geen (verdragsrechtelijke of wettelijke) verplichting en is evenmin vereist omwille van het recht van verdediging van de betrokkene(n).

8. De ambtenaar van de burgerlijke stand dient de feitelijke en juridische overwegingen die zijn weigeringsbeslissing gronden, afdoende en in de beslissing zelf weer te geven. Zo volstaat een louter verwijzen naar het negatieve advies van de procureur des Konings niet. Het gevolgde, voldoende gemotiveerde advies moet dan zeker zijn/worden meegedeeld aan de betrokkenen en/of integraal worden overgenomen in de weigeringsbeslissing.

9. Bij een verhaal tegen de weigeringsbeslissing is de rechterlijke controle niet beperkt tot de wettigheid van de beslissing. De rechter oefent dienaangaande zijn rechtsmacht volledig uit. Hij kan ten volle oordelen of de partijen hun subjectief recht om wettelijk samen te wonen *in casu* kunnen laten gelden (P. Senaeve, "De wet van 2 juni 2013 tot bestrijding van de schijnhuwelijken, de schijn-wettelijke samenwoningen en de gedwongen huwelijken en wettelijke samenwoningen – Civielrechtelijke aspecten", *T.Fam.* 2014, 10, nr. 38).

Daarbij dient de rechter zich niet te beperken tot de gegevens die op het ogenblik van de weigeringsbeslissing werden voorgebracht. Hij dient te oordelen op basis van alle hem voorgelegde feitelijke gegevens. Dit impliceert dat hij tot beoordeling van de intentie(s) van de partijen rekening moet houden met latere gebeurtenissen die een licht kunnen werpen op de werkelijke intentie(s) van de partijen op het ogenblik van de beoogde wettelijke samenwoning en rekening kan houden met motieven die niet in de weigeringsbeslissing zijn opgenomen.

10. De feitenrechter die besluit tot een schijn-wettelijke samenwoning en dit op basis van regelmatig verzamelde en voorgelegde bewijsstukken, botst niet met artikel 8 EVRM: het recht op

privacy moet inderdaad slechts worden gewaarborgd als het om een effectieve wettelijke samenwoning gaat.

Artikel 8 EVRM verzet zich niet tegen het optreden van de overheidsorganen tegen schijn-wettelijke samenwoningen.

Het bewijs van een schijn-wettelijke samenwoning kan worden geleverd door alle middelen van recht en dus ook door samenhangende vermoedens die veinzing van (minstens) een van de kandidaat-wettelijke samenwoners aantonen. Het betreft een feitenkwestie, derwijze dat elke zaak *in concreto* feitenrechterlijke beoordeling vindt. Het komt erop aan dat de feitenrechter een geheel van omstandigheden aanduidt die met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid aantonen dat de beoogde wettelijke samenwoning wordt afgewend van zijn normale intentie (inz. een levensgemeenschap) en dat de intentie van de partijen of een van hen op het ogenblik van de beoogde wettelijke samenwoning kennelijk enkel is gericht op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende. Waar deze intentie nagenoeg nooit met volstrekte zekerheid kan worden achterhaald, moeten de door de ambtenaar van de burgerlijke stand aangevoerde (bewijs)middelen een decisief karakter hebben, zodat een eenduidig en niet tegengesproken vermoeden ontstaat. Blijft twijfel bestaan over de intentie(s) van (een van) de betrokken partijen, dan kan niet tot een schijn-wettelijke samenwoning worden besloten.

11. Het hof is van oordeel dat de litigieuze weigeringsbeslissing van 8 mei 2014 van de ambtenaar als bestuurshandeling voldoet aan de motiveringsverplichting, zoals bedoeld in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. De ambtenaar heeft niet enkel verwezen naar het ingewonnen negatieve advies van het openbaar ministerie, maar het overgenomen en het als dusdanig tot zijn motivering gemaakt.

De werkwijze om zich te baseren op het prealabele advies van het openbaar ministerie na een gedegen politioneel onderzoek is zeer gebruikelijk.

In grotere steden, zoals *in casu* in Brugge, fungeren ook speciale cellen.

Dat de ambtenaar het openbaar ministerie in zijn advies volgt, betekent natuurlijk niet dat hij zijn gebonden beoordelingsbevoegdheid miskent. De beslissing om het niet-bindende advies van het openbaar ministerie al dan niet te volgen, ligt volledig bij de ambtenaar. Dit is *in casu* duidelijk.

Zoals reeds aangegeven, is bovendien bij een verhaal tegen de weigeringsbeslissing de rechterlijke controle niet beperkt tot de wettigheid van de beslissing (zie ook en vgl. Cass. 13 april 2007, *RW* 2008-09, 407). De rechter oefent dienaangaande zijn rechtsmacht volledig uit om zodoende ten volle te oordelen of de partijen hun subjectief recht om wettelijk samen te wonen *in casu* kunnen laten gelden (zie ook en vgl. Cass. 27 juni 2005, *RW* 2006-07, 960).

12. Concreet rijst de vraag of de door T. en V. beoogde wettelijke samenwoning, gelet op het geheel van de omstandigheden, al dan niet kennelijk enkel is gericht op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende (art. 1476*bis* BW), derwijze dat de ambtenaar met toepassing van artikel 1476*quater* BW de registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning moet weigeren.

De artikelen 1476*bis* en 1476*quater* BW zijn in de voorliggende internationale context, gelet op de voorgenomen wettelijke samenwoning in België, sowieso van toepassing (artt. 58-60 WIPR).

13. Zoals reeds aangegeven, heeft T. de Algerijnse nationaliteit en V. de Nederlandse nationaliteit.

Zij hebben elkaar leren kennen via het internet, beweerdelijk medio 2012. De eerste stoffering van de internetcontacten dateert evenwel van medio 2013. Medio 2013 zouden zij een echte (zij het nog steeds louter virtuele) 'internetrelatie' zijn begonnen. V. was toen nog gehuwd maar zou einde 2013 definitief zijn gescheiden. De eerste fysieke ontmoeting dateert van einde 2013, wanneer T. aankomt in Nederland op Schiphol. Hij beschikte over een toeristenvisum, geldig van 15 december 2013 tot 28 februari 2014. T. en V. hebben vervolgens samengewoond in Nederland om kort nadien naar België te komen, waar V. sinds 27 februari 2014 staat ingeschreven in het bevolkingsregister te 8380 Brugge/Zeebrugge, [...]. Het betreft een studio. T. woont *de facto* bij haar in, zij het illegaal, met dien verstande dat hem op 12 november 2016 een voorlopig/precair verblijfsattest is afgeleverd (geldig tot 27 december 2016).

Op 14 maart 2014 doen T. en V. een aanvraag/verklaring tot wettelijke samenwoning voor de ambtenaar, die na politieel onderzoek/advies van het openbaar ministerie weigert.

14. Met de eerste rechter is ook het hof van oordeel dat het bij dagvaarding van 10 juni 2014 geïnitieerde verhaal van T. en V. tegen deze weigeringsbeslissing faalt.

Daar waar het openbaar ministerie blijkens zijn advies van 30 april 2014 en de ambtenaar blijkens zijn beslissing van 8 mei 2014 van oordeel zijn dat een schijn-wettelijke samenwoning in de zin van artikel 1476*bis* BW aan de orde is, oordeelt de eerste rechter terecht in dezelfde lijn.

15. Meer concreet is (ook) het hof van oordeel dat afdoende is aangetoond dat de intentie van (zowel T. en V. maar) inzonderheid T. bij de beoogde wettelijke samenwoning kennelijk enkel is gericht op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende. Het geheel van omstandigheden leert dat de beoogde wettelijke samenwoning manifest is afgewend van zijn normale finaliteit.

T. en V. slagen er niet in om met hun grieven, middelen en argumenten en/of overgelegde stavingstukken de voorliggende feitelijke elementen (die manifest wijzen op een schijn-wettelijke samenwoning) op afdoende wijze te weerleggen. De uitleg allerhande die zij tot op heden blijven aanhouden, verhelpt niet. Alle elementen staan in het teken van het door T. nagestreefde verblijfsrechtelijke voordeel.

16. Cruciaal zijn onder meer:

- het klassieke scenario van de onbemiddelde allochtone (jongere) man die uitkijkt naar een relatie met een alleenstaande autochtone (relatief bekeken, oudere) vrouw die, relatief gezien bemiddeld is (hoewel zij een invaliditeitsuitkering/ziekteverzekeringsuitkering geniet, gebeurlijk nog via Nederland);
- het grote leeftijdsverschil tussen T. (°[...] 1988) en V. (°[...] 1971), terwijl (1) V. als vrouw wars van de Algerijnse/Islamitische cultuur de relatief onbemiddelde T. onderhoudt en (2) deze laatste inzonderheid op het stuk van voortplanting (ook om medische redenen) geen bijzondere toekomstperspectieven heeft;
- de ernstige aanwijzingen dat T. misbruik maakt van de 'zwakkere' positie van de (in verhouding bekeken) oudere V. om zich financieel veilig te stellen;
- de inderdaad zwakke positie van V., die een psychische problematiek kent, met depressies en angststoornissen, waarvoor zij dagelijks medicijnen moet nemen;

- bepaalde tegenstrijdige verklaringen (ten tijde van het politieel onderzoek) bijvoorbeeld aangaande het begin van hun relatie/hun eerste ontmoeting, het beweerde voornemen om te huwen en hun vrije tijdsbesteding (in een zeer nabij verleden);
- de zeer summiere/oppervlakkige wederzijdse kennis van T. en V. die zich uitstrekt tot (bepaalde van) hun meest persoonsgebonden gegevens;
- de bijzonder snelle gang van zaken, daar waar de eerste ontmoeting plaatsvindt einde 2013 terwijl T. en V. zich amper enkele maanden later (wanneer het toeristenvisum van T. is verstreken) aanbieden bij de ambtenaar met het oog op een verklaring van wettelijke samenwoning;
- dat T. en V. blijkbaar van in den beginne een advocaat onder de arm hebben genomen teneinde de precaire verblijfssituatie van T. te regulariseren, die adviseerde om in België een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen, waarna voor T. een recht op gezinshereniging zou (kunnen) ontstaan (art. 40bis Vreemdelingenwet);
- de situatie van T. en V. die vanuit Nederland naar België zijn gekomen om er op een studio te verblijven, terwijl geen van beiden een dienstige band met België/Brugge/Zeebrugge heeft (de beweringen van V. aangaande de ontvluchting van haar ex-echtgenoot ten spijt), gelet op de context, wat erop wijst dat zij de strenge Nederlandse immigratiewetgeving (via EU-recht) wensen te omzeilen door middels een wettelijke samenwoning in België de verblijfssituatie van T. te regulariseren (de zogeheten 'België-route', zoals de ambtenaar in detail beschrijft bij conclusie p. 9-10);
- de (los van V. bekeken) uitzichtloze situatie van T., die precair in het land verblijft, onbemiddeld/werkloos is en (bij gebrek aan nuttig diploma) geen perspectief heeft op (vast) werk;
- de hoe dan ook zeer beperkte gezamenlijke/afgestemde perspectieven/plannen/verwachtingen bijvoorbeeld qua huishouding/taakverdeling/vrije tijdsbesteding;
- het met een en ander tegenstrijdige (beweerde) voornemen van een stabiele/duurzame partnerrelatie (als voorloper van een eventueel huwelijk);
- de blijkbaar sceptische houding van de (naaste) familie van T..

Het geheel van deze elementen/omstandigheden (samen genomen) doet de ambtenaar terecht besluiten tot een schijn-wettelijke samenwoning.

17. Evenals de eerste rechter oordeelt, kan bezwaarlijk worden aangenomen dat de bedoelde relatie weloverwogen en bovendien oprecht affectief (inz. aan de zijde van T.) is, ondanks de naar omstandigheden aangehouden samenwoning.

De (wat betreft T. a.h.w. noodgedwongen) samenwoning kadert binnen de doelbewuste strategie met het oog op het verblijfsrechtelijke voordeel aan de zijde van T. Het overgelegde fotomateriaal en de berichten (inz. uitgaande van T.) moeten dan ook met grote omzichtigheid worden bekeken.

Het geheel en de combinatie van de verschillende feitelijke omstandigheden, zoals (1) het aanzienlijke leeftijdsverschil, (2) de enigszins kwetsbare en beïnvloedbare positie van V., (3) het doordachte doch doorprikbare karakter van de beweerde relatie, (4) de tegenstrijdige verklaringen en (5) de illegale verblijfssituatie van T. in België, staan daartegenover.

De beweerdelijk aangehouden wil om samen te wonen en een relatie te onderhouden, kan in de gegeven omstandigheden niet verhelpen.

18. T. en V. beogen vergeefs de inwilliging van hun verhaal tegen de weigeringsbeslissing van 8 mei 2014 van de ambtenaar.

Het verhaal van T. en V. tegen deze weigeringsbeslissing om hun verklaring van wettelijke samenwoning te registreren is (ontvankelijk doch) ongegrond.

Het hoger beroep slaagt geenszins.

IV. Gedingkosten

1. Het hof beaamt de beoordeling van de eerste rechter omtrent de gedingkosten in eerste aanleg.

2. T. en V. dienen, als de in het ongelijk gestelde partij, te worden verwezen in de gedingkosten in hoger beroep (art. 1017, eerste lid Ger.W.).

3. De ambtenaar maakt (evenwel) geen aanspraak op een rechtsplegingsvergoeding, zoals bepaald in artikel 1022 Ger.W. (art. 1018, *sub* 6° Ger.W.), wat hij bevestigt ter terechtzitting van 17 november 2016.

OP DIE GRONDEN,

HET HOF,

RECHT DOENDE OP TEGENSpraak,

met inachtneming van (de artt. 2 e.v. en inz.) artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,
gelet op het advies van het openbaar ministerie,

verklaart het hoger beroep van D. T. en L. V. ontvankelijk doch ongegrond,

bevestigt het beroepen vonnis van 18 maart 2015,

bevestigt zodoende de afwijzing (als ontvankelijk doch ongegrond) van het verhaal van D. T. en L. V. tegen de weigeringsbeslissing van 8 mei 2014 van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Brugge om hun verklaring van wettelijke samenwoning te registreren,
bevestigt voor recht dat deze weigeringsbeslissing een regelmatig en rechtmatig karakter vertoont,

laat de niet nader te begroten gedingkosten ten laste van D. T. en L. V.

Aldus gewezen door de elfde kamer van het Hof van beroep te Gent, recht doende in burgerlijke zaken als familiekamer, samengesteld uit:

Mevrouw V. De Clercq	Raadsheer, waarnemend voorzitter
De heer S. Mosselmans	Raadsheer,
De heer J. Pieters	Raadsheer,

en uitgesproken door de wn. voorzitter van de kamer in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend zestien, bijgestaan door Mevrouw G. Huysman Griffier.